ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

του **Παναγιώτη Κακαλή**

– Ούτε ένα ευρώ δεν μειώθηκε το χρέος από το κούρεμα των αποθεματικών των ασφαλιστικών ταμείων!...

– Σχεδόν μηδενικό το δημοσιονομικό όφελος από τις απολύσεις και τις διαθεσιμότητες στο δημόσιο!...

– Η κυριακάτικη αργία καταργείται «για να γίνει ελκυστικό το τουριστικό προϊόν» όπως επιθυμεί ο ΣΕΤΕ (μεγαλοξενοδόχοι).

Μπορεί να μην εκπλήσσουν ορισμένα στοιχεία και κυνικές ομολογίες που βλέπουν το φως της δημοσιότητας για τα αποτελέσματα της εφαρμοζόμενης πολιτικής, αλλά «μαρτυράνε» πολλά για το «βαθύτερο νόημα» και τους στρατηγικούς στόχους του σχεδίου εξόδου από την καπιταλιστική κρίση, με θριαμβευτή το κεφάλαιο, που υλοποιείται με «επιτυχία» μέχρι τώρα, ενώ αντίστοιχα είναι εξόχως διδακτικά για το πρόσημο και τους στόχους που πρέπει να έχει ένα πρόγραμμα φιλολαϊκής εξόδου από αυτή. Όμως,πρώτα τα στοιχεία.

Α. Το κούρεμα των ασφαλιστικών Ταμείων πήγε «στράφι»; Είναι πράγματι εντυπωσιακή, όσο και κυνική, η αποκάλυψη που περιέχεται στο βιβλίο που κυκλοφόρησε πριν από λίγες μέρες η Τράπεζα της Ελλάδος με τίτλο «Το χρονικό της μεγάλης κρίσης 2008-2013», όπου μεταξύ άλλων αναφέρεται ότι **«η μείωση της αξίας των ομολόγων** (σ.σ. όταν έγινε το PSI) **που διακρατούσαν τα ελληνικά ασφαλιστικά ταμεία ή άλλοι φορείς (ύψους 16,2 δις ευρώ) δεν οδήγησε σε μείωση του χρέους, επειδή επρόκειτο για ενδοκυβερνητικό χρέος»!** Στο ερώτημα που αβίαστα δημιουργείται «καλά, δεν το ήξεραν πριν από το κούρεμα (PSI) ότι επρόκειτο για ενδοκυβερνητικό χρέος;», η απάντηση είναι «ασφαλώς και το ήξεραν». Πιο ουσιαστική, όμως, είναι η απάντηση στο δεύτερο ερώτημα: «τότε γιατί το έκαναν;» Απάντηση: **Για να επισπεύσουν το θάνατο της κοινωνικής ασφάλισης και να ανοίξει ο (μονο)δρόμος στις ιδιωτικές συντάξεις,**

δηλαδή σε νέα πεδία κερδοφορίας για το κεφάλαιο.

Δύο ενδεικτικά στοιχεία που συνηγορούν στην εκτίμηση αυτή, ότι δηλαδή επρόκειτο για «το χρονικό ενός προαναγγελθέντος θανάτου»:

1. Η ομοσπονδία των εργαζόμενων στα Ασφαλιστικά Ταμεία (ΠΟΠΟΚΠ) ανακοίνωσε τις προάλλες πως οι απώλειες των ταμείων εξαιτίας της κρίσης (υψηλή ανεργία, μείωση μισθών, ευέλικτες μορφές απασχόλησης, αδήλωτη εργασία, κ.ά.) ανέρχονται στα 20 δις ευρώ. Δηλαδή, αν δεν είχε προηγηθεί το κούρεμα των αποθεματικών τους τα Ταμεία θα μπορούσαν να αντέξουν μέχρι τώρα! Και αυτό χωρίς να λογαριάσουμε τη μείωση των εργοδοτικών εισφορών που είναι ένα μπόνους 1,2 δις στους εργοδότες, τη «σταδιακή απόσυρση» του κράτους από τις υποχρεώσεις του απέναντι στα Ταμεία κ.ο.κ.

2. Ήταν η ίδια η Τράπεζα της Ελλάδος και ο **Γ. Προβόπουλος** που σχεδόν αμέσως μετά το PSI βγήκαν να «κραυγάσουν» τη λύση στην κοινωνική ασφάλιση: Ιδιωτική ασφάλιση αν θέλετε να έχετε σύνταξη! Μιλώντας πριν από ένα ακριβώς χρόνο στην Επιτροπή Οικονομικών Υποθέσεων ο πρώην πλέον διοικητής της ΤτΕ δεν δίστασε να προτρέψει εργοδότες και εργαζόμενους να προχωρήσουν σε ιδιωτική ασφάλιση, αν θέλουν να έχουν αξιοπρεπή σύνταξη, επικαλούμενος μάλιστα ότι οι συντάξεις θα ξεπέσουν τα επόμενα χρόνια σε επίπεδα ακραίας φτώχειας και εξαθλίωσης. Αυτό «συμβαίνει σε όλες τις πλούσιες και πολιτισμένες χώρες»(!), ήταν η προκλητική δικαιολογία του.

Το συμπέρασμα είναι προφανές. Το σχέδιο για διάλυση της κοινωνικής ασφάλισης και εκχώρησής της στο κεφάλαιο υπήρχε πολύ πριν από την εκδήλωση της καπιταλιστικής κρίσης και σίγουρα δεν έφταιγαν οι συντάξεις για το κρατικό χρέος. Το κούρεμα λοιπόν των ασφαλιστικών ταμείων δεν πήγε «στράφι». Έπιασε «τόπο», αφού έδωσε μεγάλη ώθηση στην υλοποίηση του στρατηγικού στόχου, την ιδιωτικοποίηση των συντάξεων. Το σχέδιο βρίσκεται πλέον στην τελική του φάση. Το θάνατο των συντάξεων προανήγγειλε η κυριακάτικη «Καθημερινή» διαπιστώνοντας στην πρώτη σελίδα της **«Δεν θα φτάνουν τα χρήματα για συντάξεις το 2016»(!).** Στο σχετικό ρεπορτάζ αναφέρει μάλιστα ότι «η περιουσία των ταμείων συντάξεων, εξαιρουμένων του ΝΑΤ και του ΟΓΑ, δεν υπερβαίνει πλέον το ποσό των 4,5 δις ευρώ». Αποστολή εξετελέσθη…

Περιττή, ίσως, σημείωση: Αντίθετα, τις τράπεζες που ήθελαν να τις σώσουν, φρόντισαν να καλύψουν τη ζημιά τους από το (PSI) με 50 δις από το δάνειο που πήραν από τους εταίρους και το οποίο ήδη έχουν μεταφέρει στο κρατικό χρέος, δηλαδή στις πλάτες του λαού.

Β. Μαζικές απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων δίχως «δημοσιονομικό όφελος»! Αυτό ακριβώς ομολογούν τα επίσημα στοιχεία, αν και η αλήθεια είναι ότι δεν προκαλούν καμία έκπληξη, αφού το αποτέλεσμα αυτό ήταν γνωστό και δεδομένο πριν ξεκινήσει το προγκρόμ στο δημόσιο. Σύμφωνα λοιπόν με τα στοιχεία που κατέθεσε στη Βουλή ο αναπληρωτής υπουργός Οικονομικών **Χρ. Σταϊκούρας** «η καθαρή δημοσιονομική εξοικονόμηση» που θα υπάρξει την περίοδο **2013-2018** από τις «παρεμβάσεις» στο δημόσιο, δηλαδή από την ένταξη 25.669 υπαλλήλων σε καθεστώς διαθεσιμότητας, την αποχώρηση (διάβαζε απόλυση) 15.000 υπαλλήλων από το δημόσιο τομέα και την υλοποίηση 15.000 νέων προσλήψεων, ανέρχεται σε 100 εκατομμύρια ευρώ, δηλαδή λιγότερα από 20 εκατομμύρια το χρόνο! Μόνο όμως η «διάσωση» του **Μεγάρου Μουσικής** έχει στοιχίσει ήδη 200 εκατομμύρια, για να μην αναφερθούν και τα 300 εκατομμύρια σε «επενδύσεις» που έγιναν στο Μέγαρο τα προηγούμενα χρόνια.

Είναι αλήθεια πως υπουργοί των μνημονιακών κυβερνήσεων ΝΔ-ΠΑΣΟΚ είχαν παραδεχτεί στο παρελθόν ότι οι απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων δεν μειώνουν το έλλειμμα ή το χρέος και τις απέδιδαν στις «ιδεοληψίες» των τροϊκανών. Εξάλλου, όπως αποδεικνύουν και τα επίσημα στοιχεία, ο μνημονιακός στόχος για μείωση του αριθμού των δημοσίων υπαλλήλων κατά 150.000 μέχρι το τέλος 2015, επιτεύχθηκε και με το παραπάνω δίχως απολύσεις και μάλιστα πολύ πριν από το χρονοδιάγραμμα. Όπως ανέφερε την περασμένη βδομάδα ο ίδιος ο **Κυρ. Μητσοτάκης** από τα τέλη του 2009 έως το Μάρτη του 2014 η απασχόληση στο Δημόσιο Τομέα έχει συρρικνωθεί κατά 27% (247.678 λιγότεροι μισθοδοτούμενοι)! Συγκεκριμένα, σύμφωνα με στοιχεία που είχε παρουσιάσει ο ίδιος στη Βουλή κατά τη συζήτηση του Προϋπολογισμού, ο συνολικός αριθμός των δημοσίων υπαλλήλων τον περασμένο Νοέμβρη ήταν 681.392, από τους οποίους τακτικό προσωπικό ήταν 603.355. Ο αντίστοιχος συνολικός αριθμός απασχολούμενων στο δημόσιο, στο τέλος του 2009, ήταν περίπου 913.000 υπάλληλοι. Με άλλα λόγια η απασχόληση στο δημόσιο μειώθηκε κατά περίπου 20%.

Την ίδια στιγμή, οι δημόσιοι υπάλληλοι έχουν συνεισφέρει και μάλιστα σημαντικά για να υπάρξει «δημοσιονομικό όφελος», μέσω της άγριας σφαγής των μισθών: **Η δαπάνη για τους μισθούς στη δημόσια διοίκηση,** σύμφωνα με τον ίδιο υπουργό, εκτιμάται ότι θα διαμορφωθεί στο τέλος του 2014 στα 15,754 δις ευρώ ή 8,61% του ΑΕΠ από (24,5 δις ή 10,6% του ΑΕΠ για το 2009). Δηλαδή, μειώθηκε κατά 35,7%(!) ή κατά 8,7 δις ευρώ.

Γιατί λοιπόν επιμένουν στις απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων;

Πρώτον και σημαντικότερο, για «να σπάσει το ταμπού» της σταθερής και κανονικής (με ωράριο) εργασίας στη λαϊκή συνείδηση. Το είχε διακηρύξει απερίφραστα ο ίδιος ο Α.

Σαμαράς μιλώντας στην περσινή Γενική Συνέλευση του ΣΕΒ: «Προωθούμε συνεχώς τις διαρθρωτικές μεταρρυθμίσεις και σπάμε ταμπού δεκαετιών: Ήδη, για φέτος προγραμματίζονται απολύσεις δημοσίων υπαλλήλων απόλυτα συμβατές με το Σύνταγμα και το υφιστάμενο νομικό καθεστώς», καυχήθηκε ανερυθρίαστα.

Δεύτερον, δεν μπορούν να υπάρχουν «νησίδες εργασιακής σταθερότητας» που θα αποτελούν «αρνητικό προηγούμενο» για τους εργαζόμενους στον ιδιωτικό τομέα. **Η κατάργηση «του ταμπού της μονιμότητας» στο δημόσιο τομέα συνδέεται άρρηκτα με το σάρωμα των εργασιακών δικαιωμάτων στον ιδιωτικό τομέα.** Η κατάργηση της μονιμότητας πάει χέρι χέρι με την κατάργηση της εθνικής γενικής συλλογικής σύμβασης εργασίας και τον καθορισμό του κατώτατου μισθού από την εκάστοτε κυβέρνηση, την κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων και την αντικατάστασή τους από τις ατομικές συμβάσεις και τις ευέλικτες εργασιακές σχέσεις, την κατάργηση της κρατικής εγγύησης στις συντάξεις, την κατάργηση της δημόσιας και δωρεάν παιδείας και υγείας, κ.ά. Με άλλα λόγια, **ο λαός δεν πρέπει να έχει εγγυημένα δικαιώματα πουθενά, ακριβώς για να υποταχτεί γρηγορότερα και πιο σίγουρα στο καθεστώς του κεφαλαίου, το οποίο ταυτόχρονα δημιουργεί τις προϋποθέσεις για την ανάκαμψη της κερδοφορίας του.**

Γ. Κατάργηση της κυριακάτικης αργίας για τα «μάτια» του ΣΕΤΕ! "Δεν νοείται ελκυστικό τουριστικό προϊόν πόλης, χωρίς τη δυνατότητα ανοικτών μουσείων και καταστημάτων στο κέντρο της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης, επτά μέρες τη βδομάδα»(!). Το σαθρό αυτό επιχείρημα επικαλέστηκε με περισσή θρασύτητα ο πρόεδρος του Συνδέσμου Ελληνικών Τουριστικών Επιχειρήσεων (ΣΕΤΕ) **Α. Ανδρεάδης,** διαμηνύοντας στην κυβέρνηση να μην τολμήσει να εξαιρέσει το κέντρο της Αθήνας και της Θεσσαλονίκης από τις περιοχές που θα εφαρμοστεί «πιλοτικά» η πλήρης απελευθέρωση της λειτουργίας όλων των καταστημάτων, καταργώντας οριστικά την κυριακάτικη αργία. Η κυβέρνηση βέβαια βαδίζει ολοταχώς προς αυτήν την κατεύθυνση, αλλά μετά τον ανασχηματισμό επιχείρησε δια στόματος Γιακουμάτου να αναβάλει για ένα χρόνο την εφαρμογή του μέτρου για Αθήνα και Θεσσαλονίκη, αναλογιζόμενη το πολιτικό κόστος. Οι μεγαλοξενοδόχοι όμως, που έχουν χαρακτηριστεί ως «κουκουλοφόροι της τρόικας» από τους εργατοπατέρες της ΓΣΕΕ, δεν θέλουν να αφήσουν κανένα περιθώριο ελιγμών στην κυβέρνηση. Επείγονται να ολοκληρωθεί το σχέδιο που μετατρέπει ολόκληρη τη χώρα σε ένα παράδεισο για τις επιχειρήσεις τους, με τους εργαζόμενους να μεταβάλλονται σε σύγχρονους είλωτες και το λαό στα γόνατα. «Τα πάντα στη χώρα πρέπει να υπηρετούν τον τουρισμό», είναι το δόγμα τους και γι' αυτό επιτίθενται λυσσαλέα σε ό,τι αναπνέει, ζει και κινείται στην επικράτεια χωρίς την άδεια των βαρόνων της δήθεν «βαριάς βιομηχανίας». Τόσο «βαριά» είναι η βιομηχανία του τουρισμού, ώστε η άμεση συνεισφορά του στο ΑΕΠ είναι 7%(!). Δεν είναι τυχαίο πάντως ότι οι

εκπρόσωποι των μεγαλοξενοδόχων έχουν αποτελέσει την «αιχμή του δόρατος» για τη διάλυση των εργασιακών σχέσεων, την καταστολή των διαδηλώσεων και την απαγόρευση των απεργιών που δήθεν χαλάνε τη «διεθνή εικόνα της χώρας» και κάνουν ζημιά στον τουρισμό. Αντίθετα, σύμφωνα με τους ίδιους, την εικόνα της χώρας τη βελτιώνει... η καταστροφή των δασών, του αιγιαλού, των ποταμών ή των λιμνών προκειμένου να κτιστούν ή να επεκταθούν τα πεντάστερα all inclusive ξενοδοχεία και βέβαια η λειτουργία τους ως εργασιακά κάτεργα.

Συμπερασματικά:

-Όσο προχωράει η εφαρμογή των μνημονίων και η χώρα μετατρέπεται σε μια **«κανονική χώρα»,** δηλαδή σε μια προστατευμένη ζώνη «αειφόρου» κερδοφορίας των επιχειρηματικών ομίλων, τόσο περισσότερο γίνεται φανερό ότι καμία ελπίδα δεν υπάρχει να επανέλθει ο λαός στην κατάσταση που βρισκόταν πριν από την κρίση, ή αλλιώς δεν υπάρχει καμία περίπτωση να επαληθευτεί το συνειδητό ψέμα του Α. Σαμαρά πως «το 2020 η Ελλάδα θα έχει ανακτήσει πλήρως το βιοτικό επίπεδο που είχε πριν από την κρίση».

Οι ίδιοι οι εκτελεστές του μνημονίου ομολογούν πλέον κυνικά ότι πολλά από τα «ακραία» και «παράλογα» μέτρα του μνημονίου δεν είχαν βέβαια στόχο την αντιμετώπιση «των δημοσιονομικών ελλειμμάτων» και της «κρίσης χρέους», αλλά ήταν ευθύς εξαρχής ενταγμένα στο σχέδιο διάσωσης του κεφαλαίου φορτώνοντας εξ ολοκλήρου τα βάρη της καπιταλιστικής κρίσης στις πλάτες του λαού, μέσω της δραστικής συμπίεσης του λεγόμενου εργατικού κόστους, της ισοπέδωσης των εργασιακών, συνταξιοδοτικών δικαιωμάτων, του «κράτους πρόνοιας», της ατέλειωτης φοροληστείας, των σαρωτικών ιδιωτικοποιήσεων. Πρόκειται, βέβαια, για μονόδρομο που επιβάλλεται από την ίδια τη φύση του καπιταλισμού, ο οποίος για να βγει από την κρίση του προετοιμάζοντας την επόμενη, σπρώχνει πιο βαθιά τους λαούς στην εξαθλίωση.

-Ταυτόχρονα γίνεται ολοφάνερο ότι **δεν μπορεί να υπάρξει φιλολαϊκή έξοδος από την κρίση χωρίς μετωπική σύγκρουση με την εγχώρια αστική τάξη και τους ξένους συμμάχους της (ΕΕ-ΔΝΤ)**. Η ζημιά και τα τετελεσμένα που έχουν δημιουργηθεί σε βάρος του λαού από την εφαρμογή των μνημονίων είναι τόσο βαθιά και οι αντιδραστικές μεταρρυθμίσεις τόσο σαρωτικές, ώστε βάζουν με επιτακτικό τρόπο, πράγμα αδιανόητο πριν από την κρίση, **το ζήτημα της πολιτικής εξουσίας.** Συνειδητοποιείται από ολοένα και περισσότερους πως για να ανακοπεί η ιλιγγιώδης πορεία προς την απόλυτη φτώχεια και εξαθλίωση της συντριπτικής πλειοψηφίας του λαού και πολύ περισσότερο για να υπάρξει κάποια ελάχιστη βελτίωση στην κατάστασή του, χρειάζεται να ηττηθούν και να ανατραπούν

«οι πάνω». Δεν πρόκειται όμως να ανατραπούν αν δεν υπάρξει «από τα κάτω» μια οργανωμένη πλειοψηφία που θα επιτελέσει αυτό το έργο, γνωρίζοντας βαθιά «πού» θέλει να πάει και «πώς» θα το καταφέρει.

Μια **κυβέρνηση της αριστεράς** δίχως να βάλει καθαρά στο στόχαστρο την εξουσία της αστικής τάξης και των συμμάχων της και δίχως να αποφασίσει να πλήξει καίρια τους πυλώνες της μέσω της υλοποίησης ενός μεταβατικού προγράμματος σε αντιμονοπωλιακή, αντιιμπεριαλιστική, δημοκρατική κατεύθυνση, δεν πρόκειται να εφαρμόσει κανένα πρόγραμμα σωτηρίας του λαού. Θα καταντήσει να διαχειριστεί την καπιταλιστική κρίση και να γυρίσει το κίνημα πολλές δεκαετίες πίσω.

«Αν υλοποιούσαμε στη Γερμανία ή στη Γαλλία τις μεταρρυθμίσεις που έγιναν στην Ελλάδα, θα είχε γίνει εξέγερση στη βόρεια Ευρώπη», αποφάνθηκε κατά τη διάρκεια της προεκλογικής καμπάνιας για τις ευρωεκλογές ο (επικρατέστερος) υποψήφιος για την προεδρία της Κομισιόν **Ζαν Κλωντ Γιούνκερ.** Γενικότερα περισσεύουν τα εγκώμια των αξιωματούχων της ΕΕ για την «υπομονή» και την «ωριμότητα» που έχει δείξει ο ελληνικός λαός τα τελευταία δύο χρόνια. Είναι οι ίδιοι που στην αρχή της κρίσης, όταν ο ελληνικός λαός βρισκόταν στους δρόμους, τις πλατείες και γενικότερα ήταν στο προσκήνιο, έτρεμαν για γενικότερη «ανάφλεξη» στην ΕΕ και έβλεπαν έντρομοι το φάντασμα της εξέγερσης. Ας μη βιάζονται να θριαμβολογήσουν. Το σίγουρο είναι ότι τίποτα δεν έχει κριθεί ακόμα...

kordatos.org